

Úvaha nad tématem „zabijáci manželství“ (NTM2019)

Nejdříve bych začala tím, proč považuji manželství za výbornou věc.

Manželství je totiž pro mne výrazem svobody – učinit svobodné rozhodnutí, že na sebe vezmu závazek. A svobody vybrat si sám aspoň jednoho příbuzného.

Téma svobody pak v sobě nese i téma odpovědnosti – jen svobodní dospělí lidé stojící na vlastních nohou, mohou udělat svobodné odpovědné rozhodnutí vedoucí k uzavření manželství. A musí si být vědomi, že naplní tuto svou novou roli. Odcházejí z původní rodiny, byť i mají nadále závazky vůči svým rodičům, ale jejich rodinou se teď stává v první řadě jejich manžel nebo manželka.

Vzhledem k proměňujícímu se světu a mnoha představám, jak má náš život vypadat, jsou to často ženy, kdo se dostane do vnitřního konfliktu, jak splnit všechna očekávání, která jim vůči sobě vnuklo jejich okolí.

Část mých kolegyň – rozvodových advokátek popisují průměrná česká rozpadající se manželství tak, že jejich klientky jsou nešťastné ženy, které žijí ve šťastných manželstvích svých mužů. Ženy tak plní cizí očekávání tak dlouho, až se samy sobě ztratí. V té souvislosti mi to nedá nezmínit jednu radu, kterou dává můj manžel při návštěvách svateb: Buď na ni hodný a budeš šťastný. A já bych dodala a podporuj ji v jejích přáních a snech. A trochu přizemněji – ženy nemají žádný speciální gen, který jim usnadňuje dělat rutinní nutné domácí práce a působí radost, když se obětují. Nudné činnosti nás otravují úplně stejně jako muže a sebeobětováním žena v sobě zabije tu šťastnou holku, do které jste se zamilovali.

Jako soudkyně zahlcená porozchodovými lítými boji o děti musím zdůraznit ještě jednu myšlenku, již nejde opomenout:

Všechno co vznikne, může též zaniknout.

Vzpomenu-li si na své dětství – mé štěstí a radost vždy souvisela se štěstím a radostí dospělých, kteří mne obklopovali a které jsem měla ráda. Nešťastný obětující se rodič nemůže být garantem štěstí dítěte. Chcete-li mít krásné a zdravé jablko, musíte se v první řadě starat o prosperitu a zdraví stromu, na kterém roste.

Rozvod může být někdy správnou odpovědí na dlouhotrvající manželskou krizi. Neměl by však být destruktivním rozpadem rodiny. Rodičovská práva i povinnosti i nadále náležejí oběma rodičům. Manželství už v dnešním světě není nerozlučné. Rodičovství by nerozlučné zůstat mělo. Není sobecké rozloučit se s někým, s kým trpíme. Je ale velmi sobecké a necitlivé donutit děti, aby se s ním rozloučily také. Dobrý rozvod může být základem dobré rodiny. Každý rodič si musí uvědomit, že bude-li dítě vést k nenávisti či zapření svého druhého rodiče, učí ho vlastně nenávisti k sobě samému.

Na druhou stranu zvažujme pečlivě, protože psychologická zkoumání prokazují, že rozvod jako takový má na zdraví rozvádějících se i na vývoj dítěte negativní vliv v aktuální situaci i vývojové perspektivě. Žijeme ve společnosti, v níž mnoho rodičů je rozvedeno nebo žije v debaklovém nefunkčním vztahu. Kde se děti mohou naučit, jak má zdravé a dobře fungující manželství vypadat, když to nezjistí na vztahu svých rodičů ?

Ale máme tu mluvit o manželství a jeho zabijácích.

V té souvislosti chci připomenout ještě tuto myšlenku:

Očekávání ničí vztahy a nemůžeme počítat s tím, že manželství bude stejné po celou dobu.

Naše společnost má obecně problém, že pokažené věci raději vyhazuje, než by je opravovala. Mně naopak vždy dojmají zaštopované ponožky nebo montérky se záplatou. Tím, že Váš manžel něco hodně pokazil a mrzí ho to, tak se toho přece hodně naučil. A Vy jste se toho o něm v okamžiku krize dozvěděla také hodně. Moc nevěřím, že ten hypotetický budoucí neznámý bude lepší než ten, koho tak dlouho znám. A i proto mu mohu i s jeho chybami poskytnout bezvýhradné přijetí, což je vlastně cíl lásky i dospělého vztahu k druhému i sobě samému.

Moje rada hlavní rada, jak chránit manželství, zní: Střezte se ve vztahu očekávání, buďte odpovědní a dospělí, bojujte se všemi svými závislostmi a sebestředností. Ideálem ať pro nás je jakási celistvost či naplněnost vztahu s druhým člověkem a bezvýhradné přijetí sebe i toho druhého.

A poslední všem známé, ale výstižné přání na konec. „Bože, dej mi sílu, abych změnil věci, které změnit mohu. Dej mi trpělivost, abych snášel věci, které změnit nemohu. A dej mi moudrost, abych obojí od sebe odlišil“.

A pokud vím, tak je mnohem jednodušší a moudřejší měnit sebe než se o to pokoušet u toho druhého.

V Praze dne 11. února 2019

Kateřina Šimáčková